

ת"פ 17149/07/17 - מדינת ישראל נגד אבירן מוריוסף

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 17149-07-17 מדינת ישראל נ' מוריוסף

בפני בעניין: כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נעמה קלאוס ומתמחה שגית המאשימה
אמסלם
נגד
אבירן מוריוסף
באמצעות ב"כ עו"ד מור עטיה
הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בביצוע עבירת גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ועבירת הסגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) לחוק.

מעובדות כתב האישום אשר נקבע כי הוכחו עלה שביום 01/02/17 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, הסיג הנאשם גבול בכך שנכנס לאתר בניה בשכונת אגמים שבבעלות מר ברנרד זנה (להלן: "המתלונן"), על מנת לבצע עבירה.

מיד ובסמוך, גנב הנאשם מהמקום מכולה השייכת למתלונן ובתוכה כלי עבודה בשווי של כ-107,000 ₪.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה עתר להטיל על הנאשם מאסר בפועל, מאסר על תנאי ארוך, התחייבות, קנס ופיצוי למתלונן בסך 107,000 ₪ וכן להטלת פסילה בפועל לאור העובדה כי הגניבה בוצעה באמצעות משאית עם מנוף, ופסילה מותנית.

כמו כן, עתר להטלת הוצאות משפט בשל אי התייצבותו של הנאשם לדיונים בעניינו, אשר אף הצריכו הבאת העדים בשנית.

ב"כ המאשימה טען למתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ל- 14 חודשי מאסר בפועל, וזאת לאור חומרת העבירה, שווי הגניבה של ציוד שנצבר לאורך שנים על ידי המתלונן לצורך פרנסתו, והשימוש במשאית לצורך

ביצוע העבירה.

כתמיכה לטענתו, הציג פסיקה.

באשר לקביעת עונשו של הנאשם הפנה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם בגין ביצוע עבירות אלימות ורכוש, אשר בעטיו אף ריצה מאסר ממושך בפועל.

כמו כן, הפנה ב"כ המאשימה לאי לקיחת האחריות מצד הנאשם, וטען כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני - גבוה של מתחם הענישה.

3. ב"כ הנאשם עתר להסתפק בהטלת מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, שלא ברף העליון.

ב"כ הנאשם טען כי העבירה אשר נקבע שנסיבותיה הוכחו ובה הורשע הנאשם היא עבירת הגניבה לפי **סעיף 384 לחוק**, ואין ליחס לנאשם כל נסיבה מחמירה אשר לא הוכחה מעבר לספק סביר. כמו כן, טען כי הנאשם לא ניהל את ההוכחות לשווא, וכי שווי הרכוש הגנוב אשר ביתה משפט קבע כי הוכח הוא רק כמחצית מזה שיוחס לו בכתב האישום.

עוד טען כי סכסוך כלכלי בין הנאשם למתלונן הוא אשר הוביל לביצוע העבירות, וכי אין להתייחס לנאשם באותה חומרה כלאיש שגנב מתוך בצע כסף, אלא כמי שעשה דין לעצמו ומאמין ששווי הגניבה מגיע לו.

באשר לעברו הפלילי של הנאשם טען כי זהו עבר ישן אשר הנאשם ביצע בסמוך לגיל 18, וכי מאז הצליח להקים עסק שמתנהל היטב בארץ ובחו"ל, וכי לא נפתחו תיקים נוספים כנגד הנאשם מעת שנפתח כנגדו התיק אשר נותן עליו את הדין כיום. וכן כי אף האינטרס הציבורי איננו מחייב שנאשם זה ישוב לכלא.

לעניין עתירת המאשימה לפסילה טען ב"כ הנאשם כי לא נקבע בהכרעת הדין כי הנאשם הוא שנהג במשאית ועובדה זו אף לא צוינה בכתב האישום, ומשכך אין להטיל רכיב ענישה מסוג זה על הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה החמורה לטענתו ממקרה זה כתמיכה לעתירתו.

4. במועד הטיעונים לעונש טען הנאשם כי מתנצל על הימשכות ההליך ועל העובדה שלא יוצג על ידי עורך דין, וטען כי ככל הנראה החלטתו זו נבעה מפזיזות.

קביעת מתחם העונש ההולם

5. תיקון 113 לחוק העונשין קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון יקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן

המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על שלום הציבור, ובשלב השלישי ייגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

6. במקרה זה מדובר באירוע אחד, ומשכך יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

7. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. במקרה דנן, הערכים החברתיים אשר נפגעים כתוצאה מביצוע עבירת הגניבה והסגת הגבול הם שמירה על קניינו של האדם, הזכות לשקט נפשי ולביטחון אישי, וכן לתחושת הביטחון הציבורי.

9. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הבינוני - גבוה, וזאת בשים לב לשווי הרכוש הגנוב וסוגו, לעובדה כי לא הושב למתלונן, וכן למאמץ אשר הושקע במעשי הגניבה.

10. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בגין עבירות הגניבה מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים כמפורט להלן:

א. ברע"פ 9043/14 ברששת נגד מדינת ישראל (18/01/15) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת הסגת גבול וגניבה בצירוף תיק העוסק בעבירת שבל"ר ונהיגה ללא רישיון. על הנאשם, צעיר בן 21 נעדר עבר פלילי אשר הסיג גבול לחצר וגנב קרטון עם כלי עבודה, הטיל בית משפט השלום ברמלה, בין היתר, 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. בית המשפט העליון קבע כי צדק בית המשפט המחוזי שלא התערב בעונש אשר הוטל על הנאשם וכי זה איננו חורג ממתחם הענישה המקובל.

ב. ברע"פ 3530/18 אלטורי ואח' נגד מדינת ישראל (23/07/18) נדחו בקשות רשות ערעור של נאשמים, אשר הורשעו לאחר ניהול הוכחות בביצוע מספר עבירות גניבה והסגת גבול בצוותא חדא לאחר שגנבו ממחסן ציוד הכולל מכוונות בשווי של מאות אלפי שקלים במשך 6 ימים. בית משפט השלום בחדרה קבע מתחם ענישה הנע בין 6-24 חודשי מאסר בפועל, והטיל על אחד מהנאשמים, בעל עבר פלילי, 18 חודשי מאסר בפועל, ועל השניים האחרים, נעדרו העבר, הטיל 12 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, הטיל בית המשפט על כל אחד מהם פיצוי בסך 50,000 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורם של הנאשמים 2 ו-3 הן לעניין הכרעת הדין והן לעניין גזר הדין, וכן את ערעורו של הנאשם 1 לעניין הכרעת הדין, אולם קיבל ערעורו לעניין גזר הדין, בשל נסיבותיו האישיות המורכבות, והטיל עליו 9 חודשי מאסר בפועל בלבד. בית המשפט העליון קבע כי העונש אשר הוטל על הנאשמים איננו חורג ממתחם הענישה המקובל.

ג. בת"פ (קריות) 32482-12-15 מדינת ישראל נגד חוג'יראת (05/05/16), הורשע נאשם בגין הסגת גבול למחסן של מוסך וגניבת מברגה בשווי 1,200 ₪. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, וכן הפעיל מאסרים מותנים אשר היו תלויים ועומדים נגדו, חלקם במצטבר וחלקם בחופף.

11. בשלב זה יש לציין כי לא מצאתי שיש להסיק מגזרי הדין אשר הגיש ב"כ הנאשם לעיוני, למקרה המונח לפניי, וזאת מאחר ואלו עוסקים בנאשמים אשר ביצעו עבירות בהתאם לסעיפי חוק אחרים. כמו כן, לא מצאתי כי יש ללמוד מת"פ **57014-12-13 מדינת ישראל נגד דנילוב (22/06/15)** אליו הפנה ב"כ המאשימה, וזאת בשים לב לשוני בכמות העבירות ובנסיבותיהן, ואף לא מע"פ **2455/15 סראחין נגד מדינת ישראל (20/08/15)**, וזאת לאור השוני בסעיפי העבירות ונסיבותיהן.

12. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (**סעיף 40 ט' לחוק**) יש לתת את הדעת לכך שגם אם תתקבל טענת ב"כ הנאשם לפיה לא קדם תכנון מדוקדק לביצוע עבירת הגניבה, ברי כי הנאשם השקיע מאמץ לא מבוטל בהוצאתה לפועל, מאחר ואין מדובר בנשיאה ונטילה של חפץ קל. כמו כן, יש לתת את הדעת להיות הנאשם מבצע יחיד, לשווי הרכוש, כפי שנקבע בהכרעת הדין ולעובדה כי מדובר בכלי עבודה אשר שימשו לפרנסת המתלונן ויש להניח כי היעדרם הוביל לנזק משמעותי ביותר למתלונן.

לא נעלמה מעיניי טענת ב"כ הנאשם לפיה הנאשם עשה דין לעצמו ונטל את שסבר כי מגיע לו לטענתו. עם זאת, אין ספק כי טענה זו אין בה כדי להצדיק התנהגות הנאשם או כדי להקל עמו. פתירת סכסוכים כספיים צריך שתעשה בהתאם לחוק ובדרך המלך, ואין לצפות כי בית המשפט יקל בעניינו של הנאשם ויתן בכך גושפנקא לעשיית דין עצמי.

13. בהתאם ל**תיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג')**, מצאתי כי **מתחם העונש ההולם** נע מ-5 חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

14. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים המצדיקים **סטייה מהמתחם** לחומרא או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם:

15. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (**סעיף 40 יא'**).

במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לשיקולים הבאים -

א. נסיבות חייו של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - כמפורט לעיל, נטען כי הרקע לעבירה הוא סכסוך כספי בין הנאשם למתלונן.

ב. הפגיעה בנאשם ובמשפחתו - הנאשם עובד ובעל עסק אותו הוא מנהל. ברי כי שליחתו מאחורי סורג ובריח תוביל לפגיעה ממשית בפרנסתו.

ג. עברו הפלילי של הנאשם - עיון בר"פ של הנאשם (**ת/1**) מעלה כי לנאשם עבר פלילי בתחום עבירות הרכוש ועבירת איומים והטרדה, משנת 2010 ו-2014, אשר בגינו אף הוטל עליו מאסר בפועל למשך 13

חודשים. עם זאת, מאז הרשעתו בשנת 2014, לא נמצא אשם בביצוע עבירות נוספות.

16. באיזון בין השיקולים השונים, באתי לכלל מסקנה כי יש להטיל עליו ענישה ברף הבינוני של המתחם.

17. לעניין הוצאות משפט, נכונה טענת ב"כ המאשימה לפיה היעדרות הנאשם ממועד אשר נקבע לשמיעת ראיות הצריך הבאת 2 עדים בשנית, אולם מאחר והנאשם לא היה מיוצג ומאחר והתייצב ככלל לדיונים אשר נקבעו בעניינו - לא מצאתי כי יש להטיל עליו הוצאות משפט.

כמו כן, מאחר ומעובדות כתב האישום לא עלה כי הנאשם נהג במשאית, וכן לא נקבע כאמור בהכרעת הדין, לא מצאתי כי יש להטיל על הנאשם פסילה בפועל או/ו פסילה מותנית.

19. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 8 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 25/11/19 עד השעה 08:00 במשרדי הממונה בעיר באר שבע. מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בכל תנאי הממונה שאם לא כן, ירצה יתרת המאסר מאחורי סורג וברית. במידת הצורך, ימסור הנאשם בדיקות שתן לגילוי סמים.

2. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור שוב אחת העבירות בהן הורשע.

3. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 2,000 ₪ להימנע במשך שלוש שנים מביצוע אחת העבירות בהן הורשע.

התחייבות תחתם עוד היום.

לא תחתם - יאסר הנאשם למשך 7 ימים.

4. הנאשם ישלם למתלונן פיצוי על סך 25,000 ₪.

הפיצוי ישולם ב- 20 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך 30 יום מהיום.

מצורף טופס פרטי ניזוק.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ה' חשוון תש"פ, 03 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.